

Protokol

sepsaný dne 25. června 1948 u SNB-útvary Eisendorf, okr. Horšovský Týn se Zdenkou Dolejšovou rozenou Krchovou dne [redacted] 1918 ve Vejvanově, okr. Rokycany, přísl. dleto posledně bytem v Praze X, Vinohradská 14 zadrženu dne 25. června 1948 hlídkou SNB-útvary Eisendorf v prostoru obce Eisendorf při pokusu o ileg. přechod čs.-německé státní hranice.

P ř e d m ě t

protokolu jest zjištění důvodů které vedly vyslychanou k pokusu o ilegální přechod z CSR do Německa.

P ř í t o m n í

velitel SNB-útvary 8186 mjr. Suk Jan jako vyslychající, npor. Otakar Toman, zařazený důstojník u SNB-útvary 8186 jako svědek, por. František Hebelka, velitel SNB-útvary 7066 Bělá nad Radbuzou a vrch. strážm. Václav Kupilík od SNB-útvary 8186 jako zapisovatel.

Vyslychaná byla vyzvána, aby pravdivě vypovídala, udává:

Není mně známo, že by můj manžel František Dolejš se domlouval se svým bratrem Jaroslavem Dolejšem, strážmistrem SNB, zařazeným u SNB-útvary Rozvadov, okr. Tachov. Asi v polovici měsíce dubna došel k nám do bytu v Praze druhý bratr mého manžela Emil Dolejš, který je obchodníkem a současně pekařem ve Zlebech, okr. Čáslav a sdělil nám, že jejich bratr Jaroslav, minen strážm. Jaroslav Dolejš, uprchl ilegálně přes hranice do Německa. Toto se dověděl na stanici SNB ve Zlebech. Další zprávy jsme o Jaroslavu Dolejšovi neměli. Až kol 15. tohoto měsíce obdržel můj manžel František Dolejš od svého bratra Jaroslava Dolejše německy psaný dopis, ze kterého mi můj manžel prozradil, že se má Jaroslav dobře a že doufá, že i my se máme dobře. Dále nás žádal abychom mu něco posílali k jídlu, a abychom mu napsali. Dne 21. t. m. jsme dostali druhý dopis od Jaroslava, česky psaný, adresovaný na mého manžela ve kterém nás žádá, abychom přijeli za ním do Bezděkova, okr. Horšovský Týn. Můj manžel chtěl svého bratra vidět a přemluvil také mne, abych jela s ním. Ještě téhož dne odjeli vlakem jsme asi o půl třinácté hodině do Plzně a z Plzně auto-taxi přímo do Bezděkova. Hledali jsme Jaroslava v Bezděkově u jistého Pavla Kvietoka čp. 89, neboť v dopise nás tak instruoval. Do Bezděkova jsme dojeli téhož dne asi o 18.00 hod. avšak nikdo tam v tomto domě nebyl doma. U tohoto domu jsme čekali do půl deváté hodiny téhož večera, až manželé Kvietkovi přišli s pole a řekli nám, že Jarka, který má být bratr mého manžela odjel o 15.-hod. a při odchodu řekl, že musí být ještě téhož dne v Praze. Po této informaci odjeli jsme vlakem, když jsme byli, po našem příjezdu do Bezděkova auto-taxi, které nás z Plzně do Bezděkova dovezlo propustili. Svoji výpověď opravuji. Téhož dne jsme neodjeli, nýbrž šli jsme pěšky do sousední vesnice Dubec, okr. Tachov, kde manžel pro nás oba nocleh u jednoho neznámého hospodáře dostal. Druhého dne o 04.15 hod. jsme odjeli vlakem přes Bor u Tachova, Stříbro a Plzeň do Prahy. Když jsme přišli domů, asi za půl druhé hodiny - kol 11.00 hod. telefonoval Jaroslav mému manželovi, že k němu přijde do obchodu po obědě. Toto mi můj manžel po telefonické rozmluvě s Jaroslavem řekl. Protože já také vpomínám v obchodě, šla jsem tam asi o 14.00 hod., když však můj manžel v obchodě již byl proto že tam šel ihned po telef. rozmluvě s Jaroslavem. Když jsem po obědu přišla, byl již Jaroslav v obchodě a rozmlouval s mým manželem o poměrech v Německu a prosil mého manžela, aby mu půjčil nějaké peníze a dal mu nějaké cigarety. Jaroslav přespal v noci z úterka 22. 6. 1948 na středu 23. 6. 1948 v obchodě. Ve středu přišel k nám do bytu, kde se udržel až do večerejska večera t. j. 24. 6. 1948, kdy jsme odjeli z Prahy auto-taxi do Plzně a odtud dalším nějakým autem do Dubce, kde jsme přespali u toho samého občana u něhož jsme nocovali z 21. 6. 1948 na 22. 6. 1948.

Při rozmluvě mého manžela s jeho bratrem Jaroslavem dne 22. 6. 1948 v našem obchodě jsem byla přítomna a protože manžel již před měsícem /když se dověděl, že Jaroslav uprchl, se začal zabývat myšlenkami na odchod do Německa o čemž jsem věděla, obrátil se mne můj manžel s dotazem, zda chci jít do Německa s ním. Za rozmluvy mého manžela s Jaroslavem jsem slyšela, že Jaroslav pokěry v Německu dosti chválí, že má vyřízen transport do Austrálie a že, je to tam vůbec dobré. Můj manžel se proto rozhodl, že půjde s Jaroslavem a mi řekl "Dělej si jak chceš, když tady zůstaneš, oni Tě stejně zavřou". Já jsem mu jeho myšlenky vymlouvala po celou dobu, co se těmito myšlenkami zabýval a zrazovala jsme od tohoto podnikání. Zvláště jsme toto jednání vymlouvala mému manželovi v Plzni a také v Dubci dnešního dne, když jsme ho přemlouvala, abychom se nejbližším vlakem vrátili zpět do Prahy. Můj manžel mě však stále přemlouval k tomu, abych šla s ním, proto jsme se nechala svést a šla jsem jako jeho manželka s ním. Z Dubce jsme vyšli za vedení Jaroslavova pěšky směrem ku státní hranici čs.-německé. Cestou jsme si

došti často odpočívali. Asi kol 0,9.00 hod. přecházeli jsme jednu velkou louku, Jaroslav šel před námi první asi 15 metrů. Po projití této velké louky došli jsme na lesní cestu na pokraji nižšího smrkového lesa. Já jsem šla až poslední za mým manželem. Na jednu jsem upozorovala před námi na lesní cestě poníž jsme šli, dva příslušníky SNB. Šli jsme dále proti nim, já s úmyslem, že nás již chytí, že se v zdáme. V tom okamžiku však počaly padat střelné rány. Já jsem viděla, že můj manžel skočil do smrkového porostu, proto jsem utíkala záním. Slečna Anna Jakoubková která šla s námi v běhla do lesa za námi, takže mi tři jsme byli po hromadě. Jaroslava jsem neviděla. Tam jsme zůstali skryti asi půl hodiny. Po této době přecházela kolem nás hlídka SNB po cestě, kterou jsme slyšeli a můj manžel vskříknul na tuto hlídku. /já jsem tady já se vzdává Manžel vstal a šel s porostu ven na cestu na které hlídka stála a já se slečnou Annou Jakoubkovou jsme mého manžela následovaly.

Hlídka SNB jenž byli čtyři muži prohledali mého manžela, odebrali mu pistoli čím jsme byli zadrženi. Na tomto místě byli jsme drženi asi 1 hod. po kterouž to dobu příslušníci SNB, již se sešel větší počet, hledali v porostu Jaroslava.

Můj manžel nestřílel a ani Jaroslava jsem neviděla vystřeliti avšak z místa, kde jsem předpo kládala, že se Jaroslav ukryl, jsem slyšela jeden výstřel o kterém můj manžel prohlásil, že to byl výstřel od Jaroslava, na což usoudil stoho, že tato rána byla slabší-což mi manžel řekl.

Výzvu hlídky SNB k zařtavení já jsem neslyšela, protože já špatně na jedno ucho slyším.

Potom jsme byli odvedeni příslušníky SNB ke stodole u silnice, kde jsme si sedli na lavičku, skrývající se před deštěm a to já se svým manželem i slečna Jakoubková. Byli jsme hlídáni jedním příslušníkem SNB. Ostatní příslušníci SNB hlídali Jaroslava. Nás hlídající příslušník SNB stál od nás vzdálen asi 10 m v příkopu. Svá zavazadla měli jsem u sebe u lavičky. Můj manžel pojednou vstal, vzal s tašky láhev, v níž bylo asi čtvrt litru likéru a šel s ním k členu SNB nás hlídajícímu. Toho žádal, aby mu dovolil, aby likér vylil a mohl si dojít do potoka pro vodu. Pan strážmistr však manželovim odpověděl, že tato je daleko a pak se zdravotních důvodů nedoporučuje tuto vodu k pití. Můj manžel se po tomto odmítnutí vrátil, vzal si druhou láhev z tašky, která byla 1-litrová a v níž byla kořalka /Braděd/ a šel z novu k nás střežícímu panu strážmistru, při čemž mu říkal, že to vyleje a že si do ní raději nalije vodu. Já jsem volala na mého manžela, aby si šel sednout, protože pan strážmistr mu říkal, aby zůstal na místě, aby seděl. Za rozmluvy s panem strážmistrem můj manžel se k němu přiblížil držíc láhev hrdlem na goru. Po jednou jsem upozorovala, když jsem náckamžik odvrátila o d mého manžela zrak, že pan strážmistr má odřené čelo, a můj manžel se mu snaží vytrhnouti z ruky pušku o kterou spolu začali zápasiti. V okamžiku, kdy došlo k použití zbraňe, jsem zavírala oči, takže vlastně toto jsem neviděla, skrčila jsem hlavu do pláště. Pak jsem slyšela jen výstřel a když jsem se po výstřelu podívala, viděla jsem, že manžel podvedl rameno ležící na zemi a že něco chce říci. Slyšela jsem nějaký tlumený hlas na čež mu klesla hlava na zem a celé tělom kleslo do trávvy.

Můj manžel byl příslušníky SNB naložen do auta, které tam stálo a odvezen.

Podotýkám, že můj manžel byl velmi prchlé povahy a proto pravděpodobně podnikl láhví utok na pana strážmistra nás střežícího.

Po krátké chvílce byly jsme upozorněny my dvě, já a slečna Jakoubková, že i Jaroslav byl dopaden.

Potom asi po půl hodině byli jsme všichni 3 odvedeni příslušníky SNB do K Eisendorfu k vyšetřování.

Více nemá k podotknutí.

Skončeno, přečteno, shledáno správně a podepsáno.

Eisendorf, 25. červen 1948.

Vyšetřující :
mjr. S u k v. r.

Svědci ;
npor. T o m a n v. r. vrc. strážm.
por. H e b e l k a v. r. K u p i l í k

Vyslychaná ;
Zdenka Dolejšová v. r.

Za správný opis :
Plzeň, 30. červen 1948.

Velitel útvaru :
mjr. S u k Jan .